af en virksomhed, selv hvis beholdningen repræsenterer 100% af sidstnævnte selskabs kapital. Dispositioner, hvorved der sker et indskud af kapitalandele, er nemlig reguleret i den specielle bestemmelse i direktivets artikel 7, stk. 1, litra b)a, hvorefter medlemsstaterne udelukkende indrømmes en adgang til at nedsætte afgiftssatsen.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-164/90 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *Faktiske omstændigheder og relevante retsforskrifter*

Ved en aftale af 11. september 1979 påtog Van der Vorm Beheer BV (herefter benævnt »Van der Vorm«) sig over for Nederhorst Beheer BV (herefter benævnt »Nederhorst«) at overtage en række datterselskaber i Nederhorst-koncernen — som på daværende tidspunkt var i økonomiske vanskeligheder — eller at lade dem overtage af datterselskaber, som Van der Vorm oprettede.

Den 2. oktober 1979 oprettede Van der Vorm — sammen med Stichting Wesh, der formelt var medstifter — fire selskaber: Bouw- en Aannemingsbedrijf Nedu BV (herefter benævnt »Nedu«), Architectenbureau Multi ontwerp BV (herefter benævnt »Multi ontwerp«), Muijs' & De Winter's Betonbouw BV (herefter benævnt »Muwi Geleen«) samt Muijs' & De Winter's Bouwen Aannemingsbedrijf BV (herefter benævnt »Muwi Rotterdam«). Den tegnede anpartskapital i disse selskaber udgjorde henholdsvis 50 000 HFL, 100 000 HFL, 6 500 000 HFL og 3 200 000 HFL.

Anpartskapitalen i Nedu, Multi ontwerp og Muwi Rotterdam blev fuldt indbetalt i form af kontantindskud, mens den i Muwi Geleen blev fuldt indbetalt ved indskud af samtlige anparter i Nedu samt ved indbetaling af restbeløbet i kontanter. Den afgift, der skulle svares af kapitaltilførslen til disse selskaber, blev betalt.

For at lade de virksomheder, der skulle overtages, indgå i en særskilt organisatorisk enhed oprettede Van der Vorm desuden selskabet Van der Vorm's Muwi Beheer BV (herefter benævnt »Muwi Bouwgroep«), der skulle fungere som et »mellemholdingselskab«. Den tegnede anpartskapital i Muwi Bouwgroep, der udgjorde 10 000 000 HFL, blev den 30. oktober 1979 fuldt indbetalt ved indskud af samtlige anparter i Multi ontwerp, Muwi Geleen og Muwi Rotterdam samt ved indbetaling af restbeløbet på 200 000 HFL i kontanter.

* Processprog: nederlandsk.

Ved notardokument af 31. oktober 1979 solgte de fem datterselskaber i Nederhorst-koncernen deres aktiver til de fire selskaber i Van der Vorm: Muwi Rotterdam, Multi ontwerp, Muwi Geleen og Nedu. Disse selskaber forpligtede sig til at overtage de sælgende selskabers passiver og indfri dem for egen regning.

Oprindelig blev der af den disposition, hvorved kapitalen i Muwi Bouwgroep blev tilført, opkrævet en kapitaltilførselsafgift på 2 000 HFL under henvisning til artikel 35, stk. 4, i Wet op belastingen van rechtsverkeer af 24. september 1970 (den nederlandske lov om afgift på forskellige transaktioner vedrørende fast ejendom, om forsikringsafgift, kapitaltilførselsafgift og børsomsætningsafgift) samt artikel 11, stk. 1, i Uitvoeringsbesluit belastingen van rechtsverkeer af 22. juni 1971 (bekendtgørelse om gennemførelsesbestemmelser til samme lov), som ændret ved bekendtgørelser af 20. december 1971, 25. marts 1974 og 25. februar 1976. Afgiftsmyndigheden fandt, at der havde været tale om en fusion som omhandlet i disse bestemmelser, og at afgiften derfor måtte beregnes ifølge den første af de beregningsmetoder, der fremgår af lovens artikel 35, stk. 4.

Senere foretog afgiftsmyndigheden over for Muwi Bouwgroep en efterfølgende afgiftsansættelse, hvorefter afgiften udgjorde 88 867,01 HFL. Som begrundelse herfor anførte afgiftsmyndigheden, at dispositionen ikke skulle betragtes som en fusion, men som en intern reorganisation som omhandlet i bekendtgørelsens artikel 12, stk. 1, litra a). I konsekvens heraf skulle afgiften beregnes ifølge den anden beregningsmetode, der fremgår af lovens artikel 35, stk. 4.

Lovens artikel 35, stk. 4, bestemmer følgende:

»I tilfælde af fusion eller intern reorganisation beregnes der, på vilkår som fastsættes ved bekendtgørelse, afgift af den pålydende værdi af de kapitalandele, der tilkendes i den erhvervende juridiske person, med fradrag af den pålydende værdi af de indskudte kapitalandele i den erhvervede juridiske person, eller — hvis der indskydes andre værdier end sådanne kapitalandele — en til disse værdier svarende del af den pålydende værdi af kapitalandelene i den indskydende juridiske person.«

Artikel 11 i den nederlandske bekendtgørelse indeholder følgende bestemmelse:

»1. Den i lovens artikel 35, stk. 4, angivne afgiftsberegning skal i tilfælde af fusion kun gælde:

a) såfremt en juridisk person, hvis kapital er opdelt i kapitalandele, mod tilkendelse af andele i den juridiske person selv udelukkende erhverver kapitalandele i en anden juridisk person, hvis kapital er opdelt i kapitalandele

b) såfremt en juridisk person, hvis kapital er opdelt i kapitalandele, mod tilkendelse af andele i den juridiske person selv udelukkende erhverver hele den virksomhed eller en selvstændig del af den virksomhed, der drives af en anden juridisk person, hvis kapital er opdelt i kapitalandele

i begge tilfælde på betingelse af:

1) at de juridiske personer ikke hører til samme koncern, og — for det i litra a) nævnte tilfælde — at den ene juridiske person gennem erhvervelsen af kapitalandelene kommer i besiddelse af mindst 75% af kapitalandelene i den anden juridiske person, eller

2) — for det i litra a) nævnte tilfælde — at den ene juridiske person forinden har erhvervet mindst 75% af kapitalandelene i den anden juridiske person og denne procentdel er nået ved erhvervelse af kapitalandele mod tilkendelse af egne kapitalandele.

...«

Bekendtgørelsen indeholder endvidere følgende bestemmelse i artikel 12:

»1. Den i lovens artikel 35, stk. 4, angivne afgiftsberegning skal i tilfælde af intern reorganisation kun gælde:

a) såfremt en juridisk person, hvis kapital er opdelt i kapitalandele, opretter en anden juridisk person, hvis kapital er opdelt i kapitalandele, og deri udelukkende indskyder hele sin virksomhed eller en selvstændig del af sin virksomhed mod erhvervelse af alle eller næsten alle kapitalandele i den sidstnævnte juridiske person;

...«

I henhold til lovens artikel 36 udgør afgiften 1%. Der er ikke hjemmel for en nedsat afgiftssats.

Muwi Bouwgroep påklagede afgørelsen, men klagen blev afvist, hvorefter selskabet indbragte sagen for Gerechtshof. For Gerechtshof ændrede afgiftsmyndigheden opfattelse, idet den nu gjorde gældende, at selskabsandelene i Multi ontwerp, Muwi Geleen og Muwi Rotterdam udelukkende repræsenterede en ret til kontantbeløb og derfor ikke kunne betragtes som en »selvstændig del« af en virksomhed, jf. bekendtgørelsens artikel 12, stk. 1, litra a). Der var dermed ikke tale om en »intern reorganisation«, og dispositionen måtte henføres under den almindelige regel i lovens artikel 35, stk. 1, således at der skulle svares kapitaltilførselsafgift med 98 000 HFL.

Lovens artikel 35, stk. 1, bestemmer:

»Afgiften beregnes af værdien af indskuddet — efter fradrag af de forpligtelser den juridiske person påtager sig — eller af kapitalandelenes pålydende værdi, hvis denne er højere (...).«

Gerechtshof tilsluttede sig afgiftsmyndighedens opfattelse og frifandt myndigheden for Muwi Bouwgroep's krav.

Denne afgørelse indankede Muwi Bouwgroep for Hoge Raad til kassation. I forelæggelsesdommen har Hoge Raad udtalt, at dispositionen må betragtes som en intern reorganisation, som skal henføres under bekendtgørelsens artikel 12, stk. 1, litra a), således at den anden af de beregningsmetoder, der fremgår af lovens artikel 35, stk. 4, skal anvendes. Som følge heraf skal den efterfølgende afgiftsansættelse ifølge Hoge Raad ændres, så afgiften nedsættes til 84 849,84 HFL.

Under sagen for Hoge Raad gjorde den afgiftspligtige gældende, at bestemmelserne i den nederlandske lovs artikel 35, stk. 4, sammenholdt med bekendtgørelsens artikel 11 og 12 i det hele var i strid med artikel 7, stk. 1, litra b) og litra b)a, i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved Rådets direktiv 73/79/EØF af 9. april 1973 (EFT L 103, s. 13) og ved Rådets direktiv 73/80/EØF af 9. april 1973 (EFT L 103, s. 15), da den afgiftspligtige værdi og afgiftssatsen ikke var i overensstemmelse med direktivet. Endvidere gjorde Muwi Bouwgroep gældende, at dispositionen i det konkrete tilfælde måtte henføres under direktivets artikel 7, stk. 1, litra b), således at kapitaltilførselsafgiften ikke kunne udgøre mere end 50 000 HFL (dvs. 0,5% af 10 000 000 HFL).

Artikel 7, stk. 1, i direktiv 69/335 bestemmer følgende:

»a) Satsen for kapitaltilførselsafgiften fastsættes til 1%.

b) Satsen fastsættes fra 0% til 0,50%, når et eller flere kapitalselskaber indskyder deres samlede selskabsformue eller en eller flere dele af deres virksomhed i et eller flere kapitalselskaber, der er under stiftelse eller allerede består.

Nedsættelse er afhængig af,

— at der alene ydes selskabsandele for indskuddene, idet medlemsstaterne kan udstrække nedsættelsen til tilfælde, i hvilke der for indskuddene ydes selskabsandele og en kontant betaling, der ikke udgør over 10% af deres pålydende værdi

— at selskaber, der deltager i dispositionen, har deres sæde for den virkelige ledelse eller deres vedtægtsmæssige hjemsted inden for en medlemsstats område.

bb) a Satsen for kapitaltilførselsafgiften kan fastsættes fra 0% til 0,50%, når et kapitalselskab, der er under stiftelse eller som allerede består, opnår andele, som repræsenterer mindst 75% af et andet kapitalselskabs tidligere udbudte selskabskapital. Såfremt denne procentdel nås som følge af flere dispositioner, er det kun den disposition, hvorved denne procentdel nås, såvel som de derpå følgende dispositioner, som forhøjer denne procentdel, der nyder godt af den nedsatte sats.

Dog er den afgift, som i medfør af denne bestemmelse ikke opkræves, skyldig, hvis et erhvervende selskab ikke i 5 år fra det tidspunkt, hvor den disposition, der nyder godt af den nedsatte sats, foretages, beholder alle andelene i det andet selskab, og mindst 75% af dette selskabs kapital — som det i medfør af denne disposition besidder, herunder dem, som det tidligere har erhvervet eller har i hænde på tidspunktet for den nævnte disposition. Det nyder

imidlertid fortsat godt af den nedsatte sats, hvis disse andele, inden for denne frist, afhændes i forbindelse med en disposition, der nyder godt af den nedsatte sats i medfør af første afsnit eller litra b) i dette stykke eller i forbindelse med likvidation af det erhvervende selskab.

Denne nedsættelse er betinget af:

— at der alene ydes selskabsandele for indskuddene, idet medlemsstaterne kan udstrække nedsættelsen til tilfælde, i hvilke der for indskuddene ydes selskabsandele tillige med en kontant betaling, der ikke udgør over 10% af andelenes pålydende værdi

— at selskabet, der modtager indskuddet, og selskabet, hvis andele indskydes, har deres sæde for den virkelige ledelse eller deres vedtægtsmæssige hovedsæde inden for en medlemsstats territorium.

c) Satsen for kapitaltilførselsafgiften ved dannelse eller udvidelse af selskabskapitalen i holding- og kapitalanlægsselskaber, hvis eneste formål er overtagelse af andele i andre foretagender samt administration og udnyttelse af disse andele, [kan] indtil 1. januar 1973 nedsættes til 0,50 procent og efter denne dato til 1 procent, såfremt disse selskaber ikke selv udøver nogen industriel eller kommerciel virksomhed og ikke driver noget handelsforetagende, der er åbent for almen deltagelse.«

Direktivets artikel 5, stk. 1, bestemmer følgende:

»Afgiften opkræves:

a) Ved stiftelse af et kapitalselskab, udvidelse af kapitalen eller af selskabsformuen i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), c) og d): af den faktiske værdi af de indskud af enhver art, der er ydet eller skal ydes af deltagerne, med fradrag af den gæld og de forpligtelser, der pålægges selskabet i forbindelse med indskuddet; medlemsstaterne er berettigede til først at opkræve kapitaltilførselsskatten, når indskuddene faktisk præsteres.«

Efter ikrafttrædelsen af Rådets ændringsdirektiv 74/553/EØF af 7. november 1974 (EFT L 303, s. 9) kan medlemsstaterne endvidere, i medfør af artikel 5, stk. 2, fastsætte det beløb, af hvilket der skal svares kapitaltilførselsafgift, på grundlag af den faktiske værdi af de selskabsandele, der er tillagt eller tilhører den enkelte deltager, dog ikke i tilfælde, hvor der alene skal tilføres kontanter. Det afgiftspligtige beløb kan aldrig være mindre end den nominelle værdi af de omhandlede selskabsandele.

B — *De præjudicielle spørgsmål*

Hoge Raad fandt, at sagen rejste spørgsmål om fortolkningen af direktiv 69/335, og ved dom af 23. maj 1990 besluttede retten at udsætte sagen for i medfør af EØF-Traktatens

artikel 177 at forelægge følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

»1) Såfremt et kapitalselskab besidder en beholdning af kapitalandele, som repræsenterer 100% af kapitalandelene i et andet kapitalselskab, kan denne beholdning da anses for at udgøre »en del af« holdingselskabets virksomhed, jf. artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 69/335/EØF af 7. juli 1969, også i tilfælde hvor datterselskabets formue foreløbig kun består af likvide midler?

2) Følger det i bekræftende fald af direktivet, at der i det foreliggende tilfælde ikke må opkræves mere i kapitaltilførselsafgift end 0,5% af 10 000 000 HFL, dvs. ikke over 50 000 HFL, eller kan den afgiftspligtige alligevel afkræves et beløb på 84 849,84 HFL med den begrundelse, at bestemmelserne i artikel 35, stk. 4, i Wet op belastingen van rechtsverkeer, sammenholdt med artikel 12, stk. 1, i bekendtgørelsen om gennemførelsen af loven, betragtet i sin helhed er i overensstemmelse med direktivet?«

C — *Retsforhandlingerne for Domstolen*

Hoge Raad's dom er registreret på Domstolens Justitskontor den 31. maj 1990.

I overensstemmelse med artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg den 10. september 1990 af den nederlandske regering ved secretaris-generaal a. i. H. J. Heinemann, Udenrigsministeriet, senere ved secretaris-generaal B. R. Bot, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, den 24. september 1990 af den danske regering ved juridisk rådgiver J. Molde, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, og den 30. august 1990 af Kommissionen ved D. Calleja og B. J. Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Den har imidlertid besluttet at stille et spørgsmål til den nederlandske regering. Besvarelsen af spørgsmålet er gengivet i punkt III i denne retsmøderapport.

Den 15. maj 1991 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, besluttet at henvise sagen til Første Afdeling.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

Det første præjudicielle spørgsmål

Den nederlandske regering, den danske regering og *Kommissionen* har anført, at en disposition, som består i, at der i et selskab indskydes en beholdning af kapitalandele,

som repræsenterer 100% af et andet selskabs kapital, ikke kan henføres under artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 69/335, da en sådan beholdning af kapitalandele ikke kan betragtes som en del af en virksomhed i direktivbestemmelsens forstand. Det kan herved ikke have betydning, om det selskab, hvis kapitalandele indskydes, driver egentlig virksomhed, eller om dets aktiver udelukkende består af likvide midler.

Den nederlandske regering og *Kommissionen* har endvidere anført, at man ved en del af en virksomhed må forstå en helhed af aktiver og passiver, som udgør en afdeling af virksomheden, og som vil kunne drives selvstændigt. Såvel den nederlandske regering som Kommissionen har i denne forbindelse henvist til forhandlingerne forud for udstedelsen af direktiv 69/335 samt til direktiv 90/434 af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater (EFT L 225, s. 1). I det sidstnævnte direktiv defineres »en gren af en virksomhed« [1] som »alle aktiver og passiver i en afdeling af et selskab, som ud fra et organisationsmæssigt synspunkt udgør en selvstændig bedrift, dvs. en samlet enhed, der kan fungere ved hjælp af egne midler«.

I samme forbindelse har *den nederlandske regering* dels henvist til, at man i den tyske lov om gennemførelse af direktivet har anvendt udtrykket »Teilbetrieb«, og dels til selve opbygningen af bestemmelserne i artikel 7. Af den omstændighed, at indskud af en beholdning af kapitalandele er reguleret i artikel 7, stk. 1, litra b)a, fremgår det således, at en sådan disposition ikke kan henføres under artikel 7, stk. 1, litra b).

1 — O. a.: i den franske og nederlandske version samme udtryk (hhv. »branche d'activité« og »tak van bedrijvigheid«) som i artikel 7, stk. 1, litra b), i direktivet om kapitaltilførselsafgift.

Kommissionen har endvidere henvist til det andet af de tilfælde, der er omtalt i artikel 7, stk. 1, litra b), nemlig at et selskab indskyder sin »samlede selskabsformue« i et andet selskab. Af den måde, hvorpå dette begreb er anvendt, fremgår det, at de i bestemmelsen benyttede begreber frem for alt er af økonomisk indhold.

Såvel *den nederlandske og den danske regering* som *Kommissionen* har samstemmende tilføjet, at den disposition, der her er tale om, må henføres under artikel 7, stk. 1, litra b)a, i direktiv 69/335, og at medlemsstaterne derfor ikke har pligt til at nedsætte afgiftssatsen som anført.

Den danske regering har henvist til, at man i Danmark har valgt ikke at udnytte den i direktivet givne mulighed, og at der således aldrig gives afgiftsfritagelse ved indskud af aktier eller anparter i et selskab. Dette er efter regeringens opfattelse fuldt ud i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, litra b)a, hvor der ikke skelnes mellem indskud af andele, der repræsenterer 100 procent af den tegnede kapital, og andele, der repræsenterer en mindre procentdel.

Kommissionen har endelig anført, at besvarelsen måtte være en anden, såfremt det selskab, som indskyder kapitalandelene, foretager sig andet med beholdningen af kapitalandelene end blot at forvalte den som holdingselskab. Da dette ikke er tilfældet i den konkrete sag, er det ikke påkrævet at behandle spørgsmålet yderligere.

Det andet præjudicielle spørgsmål

Den nederlandske regering har anført, at det ikke er påkrævet at besvare spørgsmål 2, såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende. For det tilfælde at Domstolen måtte besvare spørgsmål 1 bekræftende, har regeringen fremført følgende.

Baggrunden for, at der ikke er blevet indført en nedsat afgiftssats for fusion og intern reorganisation, er, at der ifølge den nederlandske lovgivning allerede bestod en nedsat afgiftspligtig værdi, der i bestemte tilfælde kan betragtes som nulsats. I disse tilfælde skal der således ikke svares kapitaltilførselsafgift, når der ikke sker en omdannelse af reserver i det indskydende selskab til nominel kapital i det erhvervende selskab. For det tilfælde, at der sker en omdannelse af reserver til selskabskapital, skal der kun svares afgift af forskellen i den nominelle værdi, uanset indskuddets virkelige værdi. Heraf følger, at den nederlandske lovs artikel 35, stk. 4, sammenholdt med bekendtgørelsens artikel 12 er i overensstemmelse med direktiv 69/335.

Ved en lov af 28. december 1989, der fik tilbagevirkende kraft fra den 1. marts 1989, blev der udstedt bestemmelser til gennemførelse af artikel 7 i direktiv 69/335, som ændret ved direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 (EFT L 156, s. 23). I henhold til denne ændrede direktivbestemmelse skal medlemsstaterne senest fra den 1. januar 1986 indrømme afgiftsfritagelse for dispositioner, som den 1. juli 1984 var fritaget for afgift, eller hvoraf der skulle svares afgift med 0,5% eller derunder.

Også *Kommissionen* har kun subsidiært udtalt sig om spørgsmål 2.

Den har anført, at såfremt det må antages, at dispositionen skal henføres under direktivets artikel 7, stk. 1, litra b), må det fastslås, at de nederlandske bestemmelser ikke er i overensstemmelse med denne direktivbestemmelse og heller ikke med direktivets artikel 5, stk. 1, litra a), som ændret ved direktiv 73/80. Den nederlandske lovgivning giver ikke hjemmel for en nedsat afgiftssats i forbindelse med fusion og intern reorganisation, og desuden begrænses den afgiftspligtige værdi på en måde, der ikke er i overensstemmelse med direktivet. Kommissionen har herved henvist til Domstolens dom af 27. juni 1979 (sag 161/78, Conradsen, Sml. s. 2221), hvori det hedder: »Harmoniseringen [af kapitaltilførselsafgiften], særlig af dens struktur, indebærer først og fremmest, at afgiftsgrundlaget i hver enkelt medlemsstat fastlægges på grundlag af objektive kriterier, som har samme rækkevidde inden for Fællesskabet, og som ikke påvirkes af nationale retsregler. Med henblik herpå angives det udtrykkeligt i artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 69/335, hvilke hovedelementer, der skal lægges til grund for afgiftsopkrævningen...«.

Denne fravigelse af direktivet på to punkter — det ene til skade for, og det andet til fordel for den afgiftspligtige — vil i nogle tilfælde føre til, at der skal svares højere afgift end i henhold til direktivet.

Da direktivbestemmelserne er umiddelbart anvendelige, skal den nationale ret efter Kommissionens opfattelse undlade at anvende de nederlandske retsforskrifter og i stedet anvende direktivet.

III — Svar på spørgsmål fra Domstolen

Domstolen har anmodet den nederlandske regering om at redegøre for anvendelsen af den anden beregningsmåde i henhold til artikel 35, stk. 4, i Wet op belastingen van rechtsverkeer i det foreliggende tilfælde. Domstolen har nærmere spurgt, om den i sagen omhandlede disposition kan antages at være et indskud af »andre værdier end sådanne kapitalandele« i bestemmelsens forstand.

Den nederlandske regering har afgivet følgende svar:

»Nederlandenes Hoge Raad har ved afgørelsen af, hvilken af de i artikel 35, stk. 4, angivne beregningsmåder, der skal anvendes, antaget, at der herved ikke kan ses bort fra, om dispositionen må henføres under henholdsvis bekendtgørelsens artikel 11, stk. 1, litra a), (fusion ved indskud af kapitalandele), artikel 11, stk. 1, litra b), (fusion ved indskud af virksomheder) eller artikel 12 (intern reorganisation).

Ved dom af 25. februar 1981, nr. 19491, har Hoge Raad således fastslået, at det første beregningsgrundlag, der anføres i lovens artikel 35, stk. 4 — dvs. at kaptitaltilførselsafgiften beregnes af den pålydende værdi af de kapitalandele, der tilkendes i den erhvervende juridiske person, med fradrag af den pålydende værdi af de indskudte kapitalandele i den erhvervede juridiske person — udelukkende finder anvendelse på en udveksling af kapitalandele, der sker uden for koncernsammenhæng, jf. bekendtgørelsens artikel 11, stk. 1, litra a).

I det foreliggende tilfælde, hvor der er tale om forhold inden for en koncern, har Hoge Raad betragtet dispositionen som en intern reorganisation, jf. bekendtgørelsens artikel 12, stk. 1, litra a). Ifølge den nævnte dom af 25. februar 1981 gælder da den anden beregningsmåde som omhandlet i artikel 35, stk. 4. Hoge Raad har opfattet de indskudte anpartsbeholdninger som selvstændige dele af Van der Vorm Beheer BV's virksomhed.

Hoge Raad's praksis indebærer, at den her omhandlede disposition er et indskud af 'andre værdier end sådanne kapitalandele', jf. lovens artikel 35, stk. 4.«

Med hensyn til de faktiske oplysninger, der er nødvendige for at anvende den anden beregningsmåde, har den nederlandske regering henvist til side 5 i Hoge Raad's forelæggelsesdom af 23. maj 1990 i denne sag. Der er enighed mellem parterne om resultatet af den nævnte beregning.

R. Joliet
Refererende dommer